

или съ училище; до пятъ-тъ, шестъ-тъ години то е слабо; подобръ го остави слободно да си играе и да ся весели. Съ игра дѣте-то си точи и остри ума, опытва си и си вягчява силы-ты; съ игра то ся учи и просвѣщава повече отъ колкото си мислять мнозина. Дано да запомняхъ това много родителю, дано да пожаляхъ невиннъ-тъ игрицъ на дѣтца-та, та да имъ не скратявахъ веселы-ты дни на младость-тъ, найхубавый даръ, който никога вече не ся връща! — Жяль ни е, че въ това нѣчто много опако ся работи. Едва напѣпило стѣбълце-то, вече искать отъ него и да цѣвне, па и плодъ да даде; родителю-ти не могъть да ся начякатъ да имъ бѣде дѣте-то доста умно и просвѣтено; искать отъ него да ся докарва отведнаждъ като отрасль чловѣкъ. Коего дѣте е осѣдено на такъво нѣчто, трѣбува да сѣди запрягнъ-то за книгъ-тъ, а съ това то си губи и веселъ-тъ безгрыжнъ младость, па и тѣлесно гыне, та снага-та му омръшявѣе; всяко прѣбранно и безмърно душевно напинаніе прави пакость на тѣло-то. Има старъ думъ; *терьдѣ памятно е дѣте-то, нѣма да го бѣде за много*. Па и самый духъ болѣе и отпада, божемъ за бѣдъще-то. Само у здраво тѣло има здравъ духъ. И ако да гядамы тѣло-то като слугъ на духа, то слуга-та трѣбува да бѣде ягкъ за да може да изврши господаревы-ты заповѣди. Наистинъ видишь ли нѣкое дѣте изучено и безъ врѣме умно, то е да го пожялишь поболѣ а не да му ся чюдишь. За това еще еднаждъ ти казвамъ: много отрано не сили дѣте-то на наукъ. Дѣте-то трѣбува да водишь, а не да го